

MISSA D'ONZE

Núm 153

novembre 2023

EN LA MISSA FEM MEMÒRIA

El dia 1 de novembre, Tots Sants, de **Juanjo Rovira Climent**; el dia 5, diumenge 31 del temps ordinari, de **Vicent Martínez Santamaria**; el dia 12, diumenge 32 del temps ordinari, de **Demetrio i Juan Gasulla**; el dia 19, diumenge 33 del temps ordinari, de **Ricardo Garcia Cerdà**; i el dia 26, Crist rei, de **Josep Climent Avinent**

SAMBORI 2023-24

Dilluns 2 d'octubre van començar les activitats del Sambori. Hi ha llista d'espera per poder assistir a les activitats. Esperem que poc a poc anirem donant resposta als que ho necessiten.

COR PENTECOSTA 2023

El Cor Pentecosta va participar, amb un notable èxit a l'Aplec de Corals interpretant *Cançó a Mahalta*. La jornada va ser una oportunitat de convivència i de trobada entre els membres de la coral i les altres corals de la ciutat. Actualment prepara el concert de Nadal que farà el diumenge 17 de desembre a les 19:45 a la capella de la Sang. Igualment cantarà el dia 24 de desembre a l'eixida de missa d'onze, si Déu vol, a la plaça de l'Herba.

CATEQUESI INFANTIL 2023-2024

Diumenge 15 d'octubre va començar la catequesi d'iniciació infantil amb deu infants repartits en dos grups. Fan sessió de catequesi de 10 a 11 i mitja hora d'oratori.

ESPLAI 2023-2024

Els monitors i les monitores de l'esplai Pentecosta han fet una trobada de formació els dies 20, 21 i 22 d'octubre a Pereroles. L'experiència ha estat molt positiva, han reflexionat sobre la fe, els valors que es volen transmetre en l'esplai, i han enfortit el sentiment de

grup. D'altra banda, les sessions ordinàries de l'esplai, amb infants i adolescents, han començat el dissabte 28 d'octubre amb una nombrosa assistència d'infants, adolescents i monitors. Dissabte 11 faran la seua primera eixida per la Via Verda.

COMUNITAT MISSA D'ONZE

Diumenge 22 no vam poder fer l'última reflexió comunitària sobre la doctrina social de l'església (DSE). Hem repartit el document a treballar i concretarem quin dia d'aquest mes podrem fer-la. A partir dels pròxims mesos del curs 2023-2024, podríem establir una reflexió en grup arran de les lectures de la missa del dia, amb una freqüència que caldria determinar.

PROCESSÓ D'OFRENES

La part ritual de la missa, després de la litúrgia de la Paraula, comença amb la presentació d'ofrenes, que ara queda reduïda a la qüestió econòmica (que coneixem com la 'bandeja') per diverses necessitats. Fa molts anys que nosaltres, després de missa d'onze, a l'hora del cafè, fem sistemàticament la nostra processó d'ofrenes, on cada u aporta allò que pot, per contribuir a l'alegria de tots.

GESTOS DEL BON PAPA FRANCESC

El Pontífex va carregar contra les actituds masclistes i dictatorials de la jerarquia eclesiàstica i va denunciar que el clericalisme es un fuet, es un flagell, es una forma de mundanitat que embruta i esclavitza el sant poble fidel de Déu. 'Es dolorós trobar en alguns despatxos parroquials la llista de preus dels serveis sacramentals com en un supermercat. Si segueix així l'església acabarà sent una empresa de serveis variats i es converteix en el supermercat de la salvació i els sacerdots en uns empleats d'una multinacional'.

DOCTRINA SOCIAL DE L'ESGLÉSIA (II)

Mirem ara les característiques més determinants de la doctrina social de l'Església (DSE) per a cempelndre millor què signifiquen en la seua vida. Cal dir, en primer lloc, que és un dinamisme històric, evolutiu i obert. La DSE, pel seu caràcter mediador entre l'evangeli i la realitat concreta de l'home i la societat, necessita ser actualitzada constantment i respondre a les noves situacions del món i de la història. De fet, en el transcurs dels anys ha patit una evolució notable. Es tracta, doncs, d'un sistema que no és abstracte, tancat i definit, sinó concret, dinàmic i obert; és en continua construcció, obert als interrogants de les noves realitats i els nous problemes.

És també un instrument pastoral per a l'evangelització; i així es desplega en la trobada sempre renovada entre el missatge evangèlic i la història humana. La seua doctrina és un camí peculiar per al ministeri de la paraula i la funció profètica de l'església.

És també un instrument per al discerniment de la realitat social. No es poden posar en pràctica principis i orientacions sense un adequat discerniment que porta tota la comunitat cristiana a detectar els 'signes dels temps' (Mateu 16, 3) i a interpretar la realitat a la llum de l'evangeli.

El seu mètode preferit és el triple veure, jutjar i actuar. Els principis generals d'una doctrina social es duen a la pràctica en tres fases: la primera, examen complet de la situació; la segona, valoració exacta d'esta situació a la llum dels principis; i la tercera, determinació d'allò que és possible o obligatori per a aplicar-hi els principis d'acord amb les circumstàncies concretes de temps i de lloc.

La DSE és fruit de la trobada entre fe i raó. Són estes dos les vies cognoscitives de la DSE, les dos fonts de què s'alimenta: la revelació i la natura humana. La centralitat del misteri de Cris no exclou el paper de la raó i no

priva, doncs, la DSE de plausibilitat racional i, per tant, de la seua destinació universal; per això se serveix de totes les possibles aportacions procedents de les ciències humanes.

La DSE és també teologia moral, amb un marcat caràcter pràctic, que porta a l'acció. Perquè no basten els principis generals i la detecció de les injustícies, perquè, en el cor de tothom hi ha una voluntat de vida fraterna i una set de justícia i de pau que cal satisfer.

La DSE necessita ser concreta, no es pot quedar en principis; cal ser concrets, que no es quede tot en generalitats que no interpel·len ningú. Vol ser també una paraula que allibera per l'eficàcia de la veritat i la gràcia de l'Esperit que penetra els cors disposant-los a cultivar pensaments i projectes d'amor, justícia, llibertat i pau. Buscar, en definitiva, construir una ciutat més humana i conforme amb el regne de Déu.

El subjecte de la DSE és tota la comunitat eclesial, sobretot els laics que hi aporten la seua experiència de fe i la seua competència professional i científica. I, finalment, s'adreça a tota la comunitat eclesial, interpella la consciència dels cristians a reconèixer i complir els deures de justícia i de caritat en la vida social; i, també, amb la seua dimensió universal, és un ensenyament dirigit a tots els homes de bona voluntat. És una presència, de diàleg i de servei, perquè l'Església ha d'establir diàleg amb el món que ha de servir, pera la qual es fa paraula, missatge i col·loqui.

Si tenim en compte estes característiques (que, en gran mesura, són una realitat que cal construir sempre en la nostra església, no un objecte plenament aconseguit), podríem dir que la DSE és fonamentalment un esdeveniment eclesial de primera magnitud en els dos últimes segles de vida de l'església. Cal que ens hi endinsem, començant per conèixer-ne el contingut, com provem de fer des d'aquest full mensual de *Missa d'onze*.

EL DESTÍ UNIVERSAL DELS BÉNS

Un dels principis que inspiren la doctrina social de l'església (DSE) és el destí universal dels béns. I és que la propietat privada (a la qual estem tan aferrats) no constitueix per a ningú un dret incondicional i absolut. No hi ha cap raó per reservar-se en ús exclusiu allò que supera la pròpia necessitat quan als altres els falta alguna cosa que necessiten (*Populorum progressió* 12).

El bé comú que es construeix des de la solidaritat i la subsidiaritat ens remet a un altre principi fonamental d'ordenació de la vida social i política: el destí universal dels béns i el dret consegüent, de tots i de cada u, a l'ús comú dels béns, i a posseir allò que cal per a viure amb dignitat, el dret a la propietat. La DSE considera que el destí universal dels béns és el primer principi de tot l'ordenament èticosocial. Aquest principi ens remet a dos realitats inseparables, però distintes.

Per a viure amb dignitat i fer-nos com a persones, necessitem la propietat privada, sí, però una propietat privada a la mesura de l'home. I això implica dos coses: d'una banda la pròpia responsabilitat i decisió personal sobre com orientar-nos la vida i usem dels béns; i de l'altra, la forma d'organització social que fa possible, segons els casos, esta propietat a la mesura humana.

Vivim en una societat que és a les antípodes d'acceptar el principi del destí universal dels béns, un sistema que considera el profit com a motor essencial del progrés econòmic, la competència com a llei suprema de l'economia, la propietat privada dels mitjans de producció com un dret absolut, sense límits ni obligacions socials. Aquest 'liberalisme' sense fre, que porta a la dictadura, com denunciaven ja Pius XI i Pau VI, presenta el problema afegit que diu defensar la propietat privada quan, en realitat, no fa més que estendre i imposar una forma de propietat privada excloent.

Sobre el destí universal dels béns, la DSE ensenya que els béns no son un fi

en ells mateixos, sinó un mitjà per fer possible la vida digna de tots els pobles i de cada persona. Els béns, fruit de la natura i del treball de les persones, són de tots i per a tots; cal, doncs, que es puguen regir pel principi de justícia: que puguen ser usats per tots. L'enorme desigualtat que hi ha en la nostra societat demostra la negació d'aquest principi; és una situació contrària al bé comú, una situació que cal canviar.

L'església fonamenta el principi del destí universal dels béns en la seua fe en un Déu creador de tots els béns que han d'estar en mans de tota la humanitat, que, guiada per l'amor i la voluntat de comunió, pugua fructificar per a ús i gaudi de tots, per a una vida de comunió i per a la cura de la creació.

Aquest destí universal dels béns implica i comporta, en primer lloc, el dret de propietat perquè tots tenim dret a posseir els béns necessaris per a una vida digna; en segon lloc, el dret del conjunt de la comunitat política, de fer un esforç per aconseguir les condicions necessàries per a un desplegament integral i d'una vida digna; en tercer lloc, el deure del conjunt per part de la comunitat política, de la solidaritat amb els pobres per tal que ningú es trobe mancat d'allò que necessita per a una vida digna; i, finalment, el deure de tots, de plantejar-nos la propietat i l'ús dels béns des de la comunió i el destí universal dels béns.

Segons la DSE el dret de propietat és una exigència del principi del destí universal del béns, però subordinat a aquest; una propietat a la mesura de l'home, un instrument de realització personal i social. L'Església defensa el dret de propietat personal com a dret propi de la natura humana, amb la 'hipoteca social', però, de tota classe de propietat; perquè ningú no és senyor absolut dels seus béns, i la propietat comporta sempre responsabilitat cap a u mateix, cap als altres i cap a la societat, sobretot cap als més pobres. (*continuarà*)

EL DESTÍ UNIVERSAL DELS BÉNS (2)

La propietat és condició de llibertat i autonomia personal i familiar al servei de la dignitat humana, amb els seus atributgs de llibertat, dignitat i responsabilitawt. La propietat e3nsems és una necessitat social perquè siga possible el destí universal dels béns i la comuniò social.

Hi ha dos situacions que neguen el dret de propietat: quan u no arriba a 'ser' perquè està impedit pel culte del 'posseir, i quan u no pot complir la seua vocacio humana per manca de béns indispensables. La DSE, a banda el dret a la propietat privada personal, tracta d'altres formes de propietat: pública, comunitària, col·lectiva ... Finament cal parlar del dret al treball, que ens remet a la propietat dels mitjans de producció.

Parlant, doncs, ara del dret a la propietat dels mitjans de producció, amb què les persones produïm amb el nostre treball els béns necessaris per a la vida, la DSE diu que hi ha diverses formes legítimes de propietat dels mitjans de producció (privada, pública, social), però que, en tot cas, la propietat d'aquests mitjans no han de ser excloent per part del propietari, perquè tot està ordenat a la formació de la persona i el destí universal dels béns.

Pel seu caràcter, l'única legitimat de la possessió dels mitjans de producció és posar-los al servei d'una economia per a l'home, que arribe a cobrir les seues necessitats. Per això el DSE nega la pretensió del capitalisme de considerar la propietat privada dels mitjans de producció com un dret absolut i exclusiu, al marge de la hipoteca social que pesa sobre ells.

En aquest sentit la DSE considera que la propietat dels mitjans de producció està vinculada al dret al treball, perquè considera que la propietat s'adquireix mitjançant el treball. Per això els mitjans de producció no poden ser posseïts contra el treball ni al marge del treball. De fet, en alguns casos, la propietat d'aquests mitjans és

exercida, de forma immoral i il·legítima, contra el dret del treball i contra el bé de les persones.

I ací entra en joc la importància del paper de l'estat en esta matèria. Perquè l'estat, en raó del servei que ha de prestar a la societat, té un conjunt de funcions que no pot eludir. En concret, promoure l'exercici del dret a la propietat personal dins els límits del bé comú, sense oposar entre si les distintes formes de propietat sinó promovent-ne la complementarietat i col·laboració des de la perspectiva de la justícia i la solidaritat.

L'estat també ha de vetlar per tal que s'arribe a complir la funció social de la propietat en totes les seues formes, controlant que l'exercici del dret a la propietat no es pugui exercir de forma absoluta i excloent contra el bé comú. També ha de promoure la redistribució dels béns a través de les polítiques econòmiques, fiscals, laborals, socials, de serveis públics ..., tot ajustant-los al bé comú, per tal de corregir les desigualtats socials i fer créixer la solidaritat amb els més desafavorits. Finalment ha de protegir els béns col·lectius que han de quedar al marge de qualsevol forma d'apropiació privada, i, també, promoure la democràcia econòmica.

La DSE també insisteix en la responsabilitat que tots tenim en l'ús dels béns, perquè ara sembla que s'ha generat una perillosa confusió entre el 'ser' i el 'posseir', és a dir la creença tan estesa que posseir més és ser més. L'actual sistema social ha pervertit l'ús dels béns, i per això cal combatre'l amb totes les forces possibles.

Per a això, és fonamental plantejar la pròpia responsabilitat personal en l'ús dels béns. El destí universal dels béns i la propietat a la mesura de l'home també implica allò que les persones, (també nosaltres) decidim fer amb els béns i allò que fem de fet.

